Sygn. akt I 1 C 379/16

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 maja 2016 roku

Sąd Rejonowy w Gdyni I Wydział Cywilny sekcja do spraw rozpoznawanych w postępowaniu uproszczonym

w składzie:

Przewodniczący:	SSR Justyna Supińska
Protokolant:	sekr. sąd. Magdalena Czapiewska

po rozpoznaniu w dniu 20 maja 2016 roku w Gdyni

na rozprawie

sprawy z powództwa ***(...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.***

przeciwko ***J. E.***

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego J. E. na rzecz powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. kwotę 2 048,40 złotych (dwa tysiące czterdzieści osiem złotych czterdzieści groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi za okres od dnia 14 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego J. E. na rzecz powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. kwotę 1 317 złotych (jeden tysiąc trzysta siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 14 stycznia 2016 roku powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. domagał się zasądzenia od pozwanego J. E. kwoty 2 048,40 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi za okres od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, a także kosztów postępowania.

W uzasadnieniu powód wskazał, że pozwany J. E. był studentem Wyższej Szkoły (...) w G. z siedzibą w G., która świadczyła na rzecz pozwanego usługi edukacyjne w związku z zawartą umową o warunkach odpłatności za studia i tym samym pozwany był zobowiązany do ponoszenia opłat w wysokości i terminach wskazanych w umowie. Pomimo przyjętego zobowiązania, pozwany nie uregulował jednakże w całości należnych opłat, czego konsekwencją było skreślenie go z listy studentów z dniem 28 lutego 2013 roku. Powód wyjaśnił również, że na podstawie umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 24 czerwca 2015 roku stał się wierzycielem pozwanego co do kwoty 2 048,40 złotych, na którą składają się kwoty: 1 520 złotych tytułem opłat związanych z odbywaniem studiów i 528,40 złotych tytułem skapitalizowanych odsetek. Powód wskazał również, że pozwany został wezwany do zapłaty żądanej kwoty listem poleconym, lecz mimo tego należności nie uregulował.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 16 lutego 2016 roku wydanym w sprawie o sygn. akt I 1 Nc 331/16 Sąd Rejonowy w Gdyni uwzględnił żądanie pozwu w całości.

Od powyższego orzeczenia pozwany J. E. wywiódł sprzeciw, w którym zaskarżył wydany nakaz zapłaty w całości. Pozwany podniósł zarzut przedawnienia roszczenia powoda z tytułu nauki wskazując, iż z dniem 01 października 2014 roku weszła w życie ustawa z dnia 11 lipca 2014 roku o zmianie ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym oraz niektórych ustaw, której przepis art. 32 przewiduje, że do umów w sprawie warunków odpłatności za studia lub usługi edukacyjne, o których mowa w art. 99 ust. 1 ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym zawartych przed dniem wejścia w życie ustawy nowelizującej, a więc także w odniesieniu do umowy, którą pozwany zawarł z uczelnią, stosuje się art. 160a ust. 7 ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym, zgodnie z którym roszczenia wynikające z tych umów przedawniają się w terminie trzech lat. Ponadto pozwany J. E. wskazał, iż zgodnie z poglądem utrwalonym w orzecznictwie, do umów o świadczenie usług edukacyjnych, należy stosować odpowiednio przepisy o zleceniu, zgodnie z którymi (art. 751 pkt 2 k.c.) roszczenie powoda z tytułu niezapłaconego czesnego za studia przedawnia się z upływem lat dwóch. W uzasadnieniu sprzeciwu pozwany wskazał również, iż mimo zawartej umowy o świadczenie usług edukacyjnych, nigdy nie podjął kształcenia, jak też nigdy nie uczęszczał na zajęcia, w związku z czym bezzasadne jest dochodzenie przez powoda zapłaty za usługę, która nie została względem niego wykonana. Pozwany podniósł także, że z treści załączonej do pozwu umowy cesji, nie wynika jakiego okresu dotyczy roszczenie powoda, ani nie wynika jakoby umowa cesji dotyczyła zobowiązania pozwanego.

Powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. w odpowiedzi na sprzeciw pozwanego od nakazu zapłaty wskazał między innymi, że podniesiony przez pozwanego zarzut przedawnienia roszczenia jest nietrafiony, albowiem przepisy art. 750 k.c. i art. 751 pkt 2 k.c. nie znajdują zastosowania do umowy o świadczenie usług edukacyjnych, która w całości jest uregulowana przepisami ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym. Zdaniem powoda roszczenia z tej umowy ulegają przedawnieniu na zasadach ogólnych wskazanych w art. 118 k.c., tj. z upływem 10 lat. Powód nadto wskazał, że do roszczenia o zapłatę czesnego z umowy o świadczenie usług edukacyjnych nie ma również zastosowania trzyletni termin przedawnienia, o którym mowa w art. 160 ust. 7 ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym, albowiem pozwany nie dokonał wykładni regulacji intertemporalnej zawartej w art. 32 ustawy z dnia 11 lipca 2014 roku o zmianie ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym oraz niektórych ustaw przyjmując błędnie, że roszczenie powoda uległo przedawnieniu, a nadto norma z art. 32 tej ustawy nie może mieć zastosowania do stosunku zobowiązaniowego łączącego pozwanego z uczelnią, gdyż stosunek ten rozpoczął się i zakończył pod rządami „starego prawa".

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Dnia 01 października 2012 roku pomiędzy Wyższą Szkołą (...) w G. a J. E. doszło do zawarcia umowy o warunkach odpłatności za studia, na podstawie której J. E. oświadczył, iż podejmuje we wskazanej wyżej uczelni studia pierwszego stopnia w systemie studiów niestacjonarnych na kierunku Turystyka i rekreacja w roku akademickim 2012/2013.

Zgodnie z § 5 ust. 4 umowy student zobowiązał się do uiszczania czesnego w wysokości i w sposób określony w załączniku numer 1 do umowy, przy czym uczelnia mogła rozłożyć płatność czesnego na raty za pokryciem przez studenta opłaty prolongacyjnej tj. opłaty za obsługę ratalnej formy płatności (ust. 5).

Zgodnie z § 5 ust. 9 umowy, w przypadku rezygnacji ze studiów lub skreślenia studenta z listy studentów z innych przyczyn, kwota czesnego wpłaconego za dany okres (semestr lub rok akademicki) podlega zwrotowi po potraceniu części należnej za miesiące liczone do dnia złożenia podania o rezygnację lub do dnia zaistnienia okoliczności powodujących podjęcie decyzji o skreśleniu studenta z listy studentów.

Jak wynika z zapisu § 10 ust. 1 i ust. 2 umowy student może zrezygnować z nauki w uczelni przez złożenie w dziekanacie pisemnego oświadczenia. Student zobowiązany jest uiścić czesne za okres do dnia rezygnacji ze studiów lub skreślenia z listy studentów z innych przyczyn.

umowa – k. 24-24v akt, statut Wyższej Szkoły (...) w G. – k. 25-32 akt, regulamin studiów – k. 33-36 akt

Zarządzeniem numer (...) Kanclerza Wyższej Szkoły (...) w G. z dnia 06 lutego 2012 roku w sprawie: zasad pobierania i wysokości opłaty rekrutacyjnej i czesnego dla kandydatów i studentów podejmujących studia w roku akademickim

2012/2013 ustalono wysokość czesnego za I semestr nauki na niestacjonarnych studiach I stopnia na kwotę 1 950 złotych.

zarządzenie numer (...) Kanclerza Wyższej Szkoły (...) w G. z dnia 06 lutego 2012 roku w sprawie zasad pobierania i wysokości opłaty rekrutacyjnej i czesnego dla kandydatów i studentów podejmujących studia w roku akademickim 2012/2013 – k. 38-38v akt

Płatność czesnego rozłożona została J. E. na raty, tj. pięć rat wraz z opłatą prolongacyjną.

J. E. nie złożył pisemnej rezygnacji ze studiów.

niesporne

Decyzją z dnia 05 kwietnia 2013 roku wydaną przez Dziekana Wyższej Szkoły (...) w G. J. E. został skreślony z listy studentów z dniem 28 lutego 2014 roku z powodu nieuzyskania zaliczenia I semestru oraz niewniesienia opłat związanych z odbywaniem studiów.

decyzja o skreśleniu z listy studentów – k. 39 akt

W dniu 29 maja 2015 roku sporządzono zestawienie zadłużenia J. E. (numer albumu (...)), w którym wskazano jego zadłużenie w łącznej kwocie 1 520 złotych, na które składały się cztery raty (tj. rata druga, trzecia, czwarta i piąta) po 350 złotych każda, płatne odpowiednio do dnia: 16 października 2012 roku, 30 listopada 2012 roku, 16 grudnia 2012 roku i 31 stycznia 2012 roku oraz opłaty z tytułu rat w łącznej wysokości 120 złotych (4 opłaty po 30 złotych każda).

rozliczenie – k. 37 akt

W dniu 24 czerwca 2015 roku Wyższa Szkoła (...) w G. (zbywca) zawarła z (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. (nabywcą) umowę sprzedaży wierzytelności, której przedmiotem było przeniesienie na rzecz nabywcy wierzytelności pieniężnych wskazanych w załączniku numer 2 celem ich dalszej windykacji. W treści załącznika do umowy wskazana została wierzytelność przysługująca zbywcy względem dłużnika J. E., posiadającego numer albumu (...) w kwocie 1 520 złotych (należność główna).

umowa sprzedaży wierzytelności – k. 40-40v akt, wyciąg z załącznika – k. 41 akt

Pismem z dnia 03 lipca 2015 roku (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. poinformowała J. E. o nabyciu wierzytelności stanowiącej jego zadłużenie wynikającego z umowy o świadczenie usług edukacyjnych oraz wezwała go do zapłaty kwoty 1 986,62 złotych.

wezwanie do zapłaty – k. 42-42v akt, potwierdzenie nadania – k. 43 akt

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wyżej wymienionych dowodów z dokumentów przedłożonych przez strony w toku postępowania, których zarówno autentyczność, jak i prawdziwość w zakresie twierdzeń w nich zawartych, nie budziła wątpliwości Sądu, a zatem brak było podstaw do odmowy dania im wiary, tym bardziej, że nie były one kwestionowane w zakresie ich mocy dowodowej przez żadną ze stron.

W niniejszej sprawie poza sporem pozostawało, że pomiędzy pozwanym J. E. a Wyższą Szkołą (...) w G. w dniu 01 października 2012 roku doszło do zawarcia umowy o świadczenie usług edukacyjnych, jak również niesporne było, że decyzją dziekana przedmiotowej uczelni z dnia 05 kwietnia 2013 roku pozwany z dniem 28 lutego 2013 roku został skreślony z listy studentów tej uczelni z powodu nieuzyskania zaliczenia I semestru oraz niewniesienia opłat związanych ze odbywaniem studiów.

Spór w niniejszej sprawie, w związku z podniesionym przez pozwanego J. E., zarzutem przedawnienia sprowadzał się do ustalenia, czy roszczenie powoda może być skutecznie dochodzone, czy też uległo przedawnieniu. Kwestią sporną był również termin przedawnienia roszczenia powoda wobec odmiennych poglądów prawnych co do terminu przedawnienia roszczeń uczelni wyższych wynikających ze świadczenia przez nie usług edukacyjnych na rzecz studentów.

Pozwany J. E. kierując zarzuty przeciwko żądaniu pozwu, poza wskazanym powyżej zarzutem przedawnienia, powoływał się także na to, że z umowy cesji z dnia 24 czerwca 2015 roku, która zawarta została między uczelnią wyższą a powodem nie wynika, iż przedmiotem cesji była wierzytelność przysługująca zbywcy względem pozwanego, jak też nie wynika z niej, jakiego okresu dotyczy roszczenie powoda. Pozwany zarzucał także, iż nigdy nie podjął kształcenia na uczelni oraz nie uczęszczał na zajęcia, w związku tym powód bezzasadnie domaga się zapłaty za usługę, która nie została względem niego wykonana.

W ocenie Sądu powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Nie było wątpliwości, że pozwanego J. E. i Wyższą Szkołę (...) w G. – poprzednika prawnego powoda łączyła umowa o świadczenie usług edukacyjnych znajdująca swoją podstawę w ustawie z dnia 27 lipca 2005 roku Prawo o szkolnictwie wyższym (tekst jednolity: Dz. U. z 2012 roku, poz. 572 ze zmianami).

Odnosząc się do zgłoszonego przez pozwanego zarzutu przedawnienia, jako zarzutu najdalej idącego, prowadzącego w razie jego uwzględnienia do oddalenia powództwa w całości, w pierwszej kolejności ustalić należało, jaki termin przedawnienia ma zastosowanie do roszczeń o zapłatę czesnego za świadczenie usług edukacyjnych w świetle przepisów ustawy z dnia 27 lipca 2005 roku Prawo o szkolnictwie wyższym w brzmieniu obowiązującym przed datą nowelizacji tej ustawy ustawą z dnia 11 lipca 2014 roku o zmianie ustawy – Prawo o szkolnictwie wyższym oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2014 roku, poz. 1198).

Powyższa nowelizacja wprowadziła do ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym, obowiązujący od dnia 01 października 2014 roku, przepis art. 160a, zgodnie z którym (ustęp 7) roszczenia wynikające z umowy między uczelnią a studentem o warunkach pobierania opłat związanych z odbywaniem studiów lub opłat za usługi edukacyjne przedawniają się z upływem lat trzech.

Tym samym termin przedawnienia tego rodzaju roszczeń został określony przez ustawodawcę, który nadto w normie intertemporalnej zawartej w art. 32 ustawy nowelizującej ustawę Prawo o szkolnictwie wyższym postanowił, że nowy przepis art. 160a ust. 7 znajdzie zastosowanie także do umów w sprawie warunków odpłatności za studia lub usługi edukacyjne zawartych przed dniem wejścia w życie ustawy nowelizującej, a więc przed dniem 01 października 2014 roku.

Mimo powyższego, w ocenie Sądu w niniejszej sprawie, w odniesieniu do umowy zawartej przez pozwanego w dniu 01 października 2012 roku, przepisy powyższe nie znajdą zastosowania.

Zgodnie bowiem z wyrażoną w art. 3 k.c. zasadą nieretroakcji, nowego prawa nie stosuje się do oceny zdarzeń prawnych i ich skutków, jeżeli miały one miejsce i skończyły się przed wejściem w życie nowego prawa (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 18 września 2014 roku, sygn. akt V CSK 557/13 oraz w wyroku z dnia 04 września 2008 roku, sygn. akt IV CSK 196/08). Zważyć zaś należy, iż stosunek zobowiązaniowy łączący pozwanego z uczelnią wyższą, którego źródłem była umowa z dnia 01 października 2012 roku, rozpoczął się (październik 2012 roku) oraz zakończył (marzec 2013 roku) pod rządami „starego prawa", a tym samym norma z art. 32 ustawy nowelizującej ustawę Prawo o szkolnictwie wyższym nie może mieć do niego zastosowania.

W tej sytuacji, w niniejszej sprawie do oceny skutków prawnych przedmiotowej umowy, w tym terminu przedawnienia wynikających z niej roszczeń, zastosowanie będzie miała ustawa z dnia 27 lipca 2005 roku Prawo o szkolnictwie

wyższym w brzmieniu obowiązującym przed datą nowelizacji z dnia 11 lipca 2014 roku, która nie zawierała odrębnej regulacji w zakresie terminu przedawnienia roszczeń uczelni o zapłatę czesnego.

W ocenie Sądu, stosunek prawny łączący studenta z uczelnią jest uregulowany przepisami ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym w sposób kompletny, ma charakter mieszany zawierając elementy zarówno administracyjnoprawne, jak i cywilnoprawne, wobec czego umowa o warunkach odpłatności za studia nie stanowi umowy o świadczenie usług, nieuregulowanej innymi przepisami, do której stosować należałoby na podstawie art. 750 k.c. odpowiednio przepisy o zleceniu. W związku z tym do umów tych (o warunkach odpłatności za studia), w tym do wypływających z nich roszczeń o zapłatę czesnego za studia, nie stosuje się przepisów art. 751 k.c., lecz przepis ogólny – art. 118 k.c.

Zgodnie z treścią art. 118 k.c. jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej – trzy lata.

Opłata za studia (czesne) jest świadczeniem pieniężnym o oznaczonej z góry przez właściwy organ uczelni wysokości, które stosownie do umowy między uczelnią wyższą a studentem może być uiszczone jednorazowo lub w uzgodnionych między stronami częściach. Rozłożenie tego rodzaju świadczenia pieniężnego na raty nie czyni go jednak świadczeniem okresowym (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 02 października 1998 roku, sygn. akt III CKN 578/98 oraz w wyroku z dnia 06 kwietnia 2005 roku, sygn. akt III CK 656/04).

Z kolei świadczenie przez uczelnię wyższą usług dydaktycznych nie stanowi działalności gospodarczej, co wynika również z treści art. 106 ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym, zgodnie z którym prowadzenie przez uczelnię wyższą działalności dydaktycznej, naukowej, badawczej, doświadczalnej, artystycznej, sportowej, rehabilitacyjnej lub diagnostycznej nie stanowi działalności gospodarczej w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 02 lipca 2014 roku o swobodzie działalności gospodarczej.

Skoro opłata za studia nie jest świadczeniem okresowym w rozumieniu art. 118 k.c., a świadczenie usług dydaktycznych nie stanowi działalności gospodarczej, to przewidziany w art. 118 k.c. trzyletni termin przedawnienia nie znajduje zatem zastosowania.

W świetle przedstawionych rozważań należało więc uznać, że do przedawnienia roszczenia uczelni wyższej o opłatę za studia określoną w umowie zawartej na podstawie art. 160 ust. 3 ustawy z dnia 27 lipca 2005 roku Prawo o szkolnictwie wyższym w brzmieniu obowiązującym w dniu 01 października 2012 roku, a więc w okresie przed dniem wejścia w życie ustawy nowelizującej z dnia 11 lipca 2014 roku, zastosowanie ma dziesięcioletni termin przedawnienia (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 21 października 2015 roku, III CZP 67/15, Lex numer 1814298).

Mając na względzie powyższe przyjąć należało, iż dochodzone przez powoda roszczenie nie uległo przedawnieniu (albowiem nie upłynął jeszcze dziesięcioletni termin przedawnienia), zaś podniesiony przez pozwanego J. E. zarzut przedawnienia okazał się niezasadny.

Odnosząc się do zgłoszonego przez pozwanego zarzutu braku zawarcia w umowie cesji informacji dotyczącej przeniesienia wierzytelności przysługującej zbywcy w stosunku do pozwanego, w ocenie Sądu zarzut ten nie zasługiwał również na uwzględnienie.

Należy wskazać, iż przedstawiona jako dowód w sprawie umowa sprzedaży wierzytelności z dnia 24 czerwca 2015 roku zawarta została między Wyższą Szkołą (...) w G. – jako zbywcą i powodem – jako nabywcą i pozwala na ustalenie i przyjęcie, iż w wyniku tej umowy powód skutecznie nabył określone w niej wierzytelności w celu dalszej ich windykacji – to jest niesporne i wymagalne wierzytelności pieniężne przysługujące zbywcy w stosunku do dłużników tytułem świadczonych usług edukacyjnych (§ 1 i 3 umowy). Co więcej, z przedłożonego przez powoda wyciągu z załącznika do umowy cesji, stanowiącego wykaz wierzytelności objętych umową, w sposób nie budzący wątpliwości wynika, jaka wierzytelność, tj. w stosunku do kogo i w jakiej kwocie była przedmiotem umowy sprzedaży. W ocenie Sądu dane zawarte w tym załączniku (z którego powód – z uwagi na potrzebę ochrony tajemnicy przedsiębiorstwa, jak też z uwagi na ochronę danych osobowych wymienionych w nim osób – przedłożył wyciąg) ponad wszelką wątpliwość

pozwalają na zidentyfikowanie wierzytelności będących przedmiotem umowy cesji. Tym samym Sąd w oparciu o te dane ustalił i przyjął, iż przedmiotem umowy cesji zawartej w dniu 24 czerwca 2015 roku między uczelnią a powodem była wierzytelność figurująca od pozycją 11 wykazu, tj. wierzytelność w kwocie głównej 1 520 złotych przysługująca zbywcy wobec J. E. posiadającego numer albumu (...) oraz adres w G. przy ulicy (...).

W tym miejscu wskazać należy, iż numer albumu pozwanego przywołany w treści wyciągu z załącznika do umowy cesji, tj. numer (...), jest tożsamy z numerem albumu wskazanym w sporządzonym przez uczelnię wyższą dokumencie stanowiącym specyfikację niezapłaconych należności za usługi edukacyjne dotyczącą pozwanego, skąd wynika również kwota zadłużenia pozwanego, tj. 1 520 złotych.

Odnosząc się zaś do zarzutu pozwanego J. E., iż nigdy nie podjął kształcenia na uczelni oraz nie uczęszczał na zajęcia, przez co nie jest zobowiązany do spłaty zadłużenia dochodzonego pozwem, wskazać należy, iż w ocenie Sądu, zarzut ten został podniesiony nietrafnie.

Okoliczność zaprzestania pobierania nauki przez pozwanego poprzez czynności dorozumiane nie może być bowiem uznana za okoliczność zwalniającą go od odpowiedzialności z tytułu przyjętego przez niego zobowiązania do zapłaty czesnego. Nie ulega wątpliwości, iż pozwany chcąc zakończyć edukację na uczelni, winien niezwłocznie rozwiązać stosunek prawny w sposób jasny i niebudzący wątpliwości, poprzez pisemne oświadczenie, z którym przedstawiciele uczelni mogliby się zapoznać i odpowiednio zareagować, tj. skreślić pozwanego z listy studentów.

Obowiązek złożenia pisemnego oświadczenia w przedmiocie rezygnacji ze studiów w sposób nie budzący wątpliwości wynikał z § 10 umowy, którą pozwany zawarł z uczelnią wyższą. Pozwany uchybił temu obowiązkowi, przez co zgodnie z zapisem § 10 ust. 2 umowy do momentu skreślenia go z listy studentów z innych przyczyn (tj. nie wynikających z pisemnej rezygnacji studenta ze studiów) zobowiązany był do uiszczania czesnego. Skreślenie zaś pozwanego z listy studentów nastąpiło z dniem 28 lutego 2013 roku na podstawie decyzji z dnia 05 marca 2013 roku.

Mając na względzie powyższe i uznając, iż powód miał podstawy do obciążenia pozwanego obowiązkiem zapłaty należności z tytułu czesnego w okresie objętym żądaniem pozwu, Sąd zasądził na podstawie art. 160 ust. 3 ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym w zw. z art. 481 k.c. od pozwanego J. E. na rzecz powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. kwotę 2 048,40 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi za okres od dnia 14 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty.

O kosztach procesu Sąd rozstrzygnął zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu i na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z art. 108. k.p.c. w zw. z § 2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 roku, poz. 1804) w punkcie II wyroku zasądził od pozwanego J. E. jako strony przegrywającej niniejsze postępowanie, na rzecz powoda, kwotę 1 317 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu (100 złotych tytułem zwrotu opłaty sądowej, 1 200 złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego – wynagrodzenia pełnomocnika i 17 złotych tytułem zwrotu opłaty skarbowej od udzielonego pełnomocnictwa).